Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 23. aprila 2026 *

„Pritožba – Javni uslužbenci – Osebni prejemki – Otroški dodatek – Člen 2 Priloge VII h Kadrovskim predpisom za uradnike Evropske unije – Pogoji za dodelitev – Odvzem dodatka – Izterjava neupravičenih plačil na podlagi člena 85 Kadrovskih predpisov Evropske unije – Ničnostna tožba – Člen 91 Kadrovskih predpisov Evropske unije – Izkrivljanje – Presoja zakonitosti akta Unije na datum njegovega sprejetja – Retroaktivni učinek sodbe, ki jo je izdalo nacionalno sodišče – Pravnomočnost“

V zadevi C-882/24 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 19. decembra 2024,

AL, ki ga zastopa R. Crăciun, avocate,

pritožnik,

druga stranka v postopku je

Evropska komisija, ki jo zastopata T. S. Bohr in L. Hohenecker, agenta,

tožena stranka na prvi stopnji,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi F. Biltgen, predsednik senata, I. Ziemele, sodnica, A. Kumin, S. Gervasoni (poročevalec) in M. Bošnjak, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Campos Sánchez-Bordona,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 20. novembra 2025

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

1 AL s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 10. aprila 2024, AL/Komisija (T-50/22, EU:T:2024:220, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je navedeno sodišče zavrnilo njegovo tožbo, s katero je predlagal razglasitev ničnosti odločbe Evropske komisije z dne 22. oktobra 2021 v delu, v katerem je naloženo vračilo nekaterih zneskov, nakazanih iz naslova dodatkov za njegovo mater in tri vzdrževane otroke (v nadaljevanju: sporna odločba).

Dejansko stanje

2 Dejansko stanje je v točkah od 2 do 13 izpodbijane sodbe opisano tako:

„2 Tožeča stranka je [bila] uradnik generalnega sekretariata Sveta Evropske unije od 1. decembra 2007.

3 Potem ko je tožeča stranka za to zaprosila, so ji bili med letoma 2009 in 2019 dodeljeni različni dodatki, ker so bili njena mati in tri druge osebe obravnavane kot vzdrževani otroci v smislu člena 2(4) Priloge VII h Kadrovskim predpisom za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi).

4 Svet je 13. maja 2019 na podlagi člena 2(2) Kadrovskih predpisov sprejel Sklep (EU) o tem, da se Evropski komisiji – Uradu za vodenje in plačevanje posameznih pravic (PMO) – zaupa izvajanje nekaterih pooblastil, prenesenih na organ za imenovanja in organ za sklepanje pogodb o zaposlitvi (UL 2019, L 129, str. 3).

5 Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) je 22. julija 2020 tožečo stranko obvestil, da je bila zoper njo uvedena preiskava, ki se je začela konec leta 2016 v zvezi z morebitno goljufijo glede njene izjave o sestavi njene družine ter pogoji, pod katerimi je prejela ustrezne družinske dodatke, in zahtevami za pridobitev ustreznih družinskih dodatkov.

6 Urad OLAF je tožečo stranko decembra 2020 obvestil, da je bila preiskava iz točke 5 zgoraj končana. Poleg tega je urad OLAF tožeči stranki in generalnemu sekretariatu Sveta poslal končno poročilo o preiskavi v zvezi s tožečo stranko in dve priporočili. Prvo priporočilo se je nanašalo na izterjavo zneskov, za katere je urad OLAF menil, da so bili tožeči stranki neupravičeno izplačani iz naslova navedenih dodatkov, drugo pa na uvedbo disciplinskega postopka.

7 Organ za imenovanja (v nadaljevanju: OI) pri Svetu je 10. februarja 2021 v skladu z določbami člena 3 Priloge IX h Kadrovskim predpisom odločil, da proti tožeči stranki začne disciplinski postopek.

8 Urad Komisije za vodenje in plačevanje posameznih pravic (PMO) je z dopisom z dne 3. marca 2021 tožečo stranko obvestil, da bodo na podlagi priporočil urada OLAF neupravičeno prejeti zneski, ki skupaj znašajo 142.824,71 EUR brez obresti, izterjani in da ima možnost, da v 15 dneh od vročitve tega sklepa predloži pripombe v zvezi s tem sklepom. Tožeča stranka je 19. marca 2021 uradu PMO poslala pripombe.

9 Urad PMO je s sklepom z dne 22. marca 2021 tožečo stranko obvestil, da je bilo ob upoštevanju končnega poročila urada OLAF in analize njenih pripomb odločeno, da se izvrši obvestilo z dne 3. marca 2021 in izda ustrezen nalog za izterjavo na podlagi člena 85 Kadrovskih predpisov v zvezi z izterjavo neupravičenih plačil. Zlasti je bilo odrejeno vračilo zneska izplačanih dodatkov:

– za mater tožeče stranke, kar zadeva obdobje od 1. oktobra 2009 do 30. septembra 2015, kot je bilo odločeno v sklepu z dne 22. marca 2021, ker je ni mogoče šteti za vzdrževanega otroka v smislu člena 2(4) Priloge VII h Kadrovskim predpisom in ker je tožeča stranka namerno zavedla upravo na podlagi člena 85, drugi odstavek, Kadrovskih predpisov s tem, da ob vložitvi prošnje za zadevni dodatek ni prijavila vojaške pokojnine, ki jo je prejemala;

– za dva vzdrževana otroka tožeče stranke (v nadaljevanju: A in B), katerih stric je bila po svaštvu in ki sta bila pri njej nameščena v rejništvo, za obdobje od 1. avgusta 2010 do 31. julija 2013 za enega, od 1. avgusta 2010 do 31. marca 2013 pa za drugega, kot je bilo odločeno v sklepu z dne 22. marca 2021, zaradi pravnega prenehanja razmerja, povezanega z namestitvijo, ob upoštevanju odločbe romunskih organov za zaščito otrok z dne 30. januarja 2013, s katero so bili odpravljeni ukrepi namestitve v rejniško družino tožeče stranke [(v nadaljevanju: nacionalna odločba o prenehanju namestitve)]. Poleg tega naj bi tožeča stranka namerno zavedla upravo v smislu člena 85, drugi odstavek, Kadrovskih predpisov v zvezi s koncem obdobja namestitve obeh otrok;

– za posvojeno hčer tožeče stranke (v nadaljevanju: C), za katero je od romunskega sodišča 16. aprila 2019 prejela odločbo o posvojitvi za obdobje od 1. marca 2019 do 31. januarja 2021, in prenehanje izplačevanja dodatkov od 1. februarja 2021, kot je bilo odločeno v sklepu z dne 22. marca 2021, ker tožeča stranka ni predložila dokaza o dejanskem preživljanju osebe C.

10 Tožeča stranka je 22. junija 2021 na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov vložila pritožbo zoper sklep z dne 22. marca 2021.

11 OI Sveta je 27. septembra 2021 po koncu disciplinskega postopka v zvezi s tožečo stranko sprejel sankcijo odstranitve z delovnega mesta v skladu s členom 9(1)(h) Priloge IX h Kadrovskim predpisom.

12 Generalni direktor Komisije za človeške vire in varnost je 22. oktobra 2021 sprejel [izpodbijano odločbo].

13 Generalni direktor Komisije za človeške vire in varnost je s to odločbo delno zavrnil pritožbo, ki jo je tožeča stranka vložila zoper sklep z dne 22. marca 2021, pri čemer je vztrajal, da je treba prenehati izplačevati družinske dodatke, ki jih je tožeča stranka prejemala za osebo C, in odrediti izterjavo več družinskih dodatkov, ki jih je ta prejela. Vendar je bilo tej pritožbi ugodeno v delu, v katerem se nanaša na dodatke, ki jih je tožeča stranka prejela za osebi A in B v obdobju od 1. avgusta 2010 do 29. januarja 2013.“

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

3 Pritožnik je 21. januarja 2022 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil ničnostno tožbo, navedeno v točki 1 te sodbe.

4 Pritožnik je v utemeljitev te tožbe navedel pet tožbenih razlogov, od katerih se je prvi nanašal na kršitev členov 4, 5, 9 in 10 Sklepa Sveta z dne 29. aprila 2004 o sprejetju splošnih izvedbenih določb v zvezi z osebo, ki se šteje kot vzdrževani otrok (v nadaljevanju: SID), drugi na kršitev člena 85 Kadrovskih predpisov in napako pri presoji v zvezi z dodatkom, izplačanim za njegovo mater, ki se je štela za vzdrževanega otroka, tretji na kršitev načela varstva legitimnih pričakovanj in načela dobrega upravljanja, četrti na kršitev člena 85 Kadrovskih predpisov in napako pri presoji v zvezi z otroškim dodatkom, izplačanim za A in B, peti pa na kršitev člena 85 Kadrovskih predpisov in napako pri presoji v zvezi z otroškim dodatkom, izplačanim za C.

5 Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo tožbo v celoti zavrnilo.

Predlogi strank

6 Pritožnik s pritožbo Sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano sodbo razveljavi;

– sporno odločbo razglasi za nično v delu, v katerem je z njo delno zavrnjena pritožba, ki jo je pritožnik vložil zoper odločbo z dne 22. marca 2021, in

– Komisiji naloži, da nosi svoje stroške in stroške pritožnika.

7 Komisija Sodišču predlaga, naj:

– pritožbo zavrne in

– pritožniku naloži plačilo vseh stroškov postopka.

Pritožba

8 Pritožnik v utemeljitev pritožbe navaja tri pritožbene razloge, od katerih se prvi nanaša na napačno uporabo SID, drugi na izkrivljanje dejstev in kršitev načela vzporednosti oblik, tretji pa na neobstoj sodnega nadzora.

Prvi pritožbeni razlog

Trditve strank

9 Pritožnik trdi, da je Splošno sodišče v točkah 50 in 51 izpodbijane sodbe v odgovoru na prvi tožbeni razlog iz tožbe napačno uporabilo SID, ker je presodilo, da je treba stroške, ki jih je pritožnik imel z vzdrževanjem svoje matere, izračunati tako, da se odbijejo ne le dohodki te matere in najemna vrednost nepremičnine, ki je v njeni lasti, ampak tudi prispevek druge osebe k njenemu vzdrževanju in prihodki, ki jih je pritožnik imel od vojaške pokojnine. Ta zadnja odbitka naj se namreč ne bi smela izvesti na podlagi člena 5(1) SID, ki se strogo sklicuje na odbitek dohodkov vzdrževane osebe, ampak na podlagi člena 9 SID. Zaradi te napake naj bi Splošno sodišče potrdilo napačen izračun uprave.

10 Ta izračun naj bi bilo treba popraviti tudi zaradi upoštevanja odločbe z dne 29. maja 2024, s katero je Tribunalul București (okrožno sodišče v Bukarešti, Romunija) materi pritožnika naložilo vračilo starostne pokojnine za obdobje od 1. novembra 2007 do 1. maja 2023. Zato naj se znesek te pokojnine ne bi smel odbiti od stroškov, ki jih je pritožnik nosil za vzdrževanje svoje matere.

11 Komisija predlaga zavrnitev tega pritožbenega razloga.

Presoja Sodišča

12 Na prvem mestu, pritožnik Splošnemu sodišču očita, da je ugotovilo, da je Komisija pravilno uporabila člen 5(1) SID, ker je od stroškov vzdrževanja njegove matere odbila prispevek druge osebe za njeno vzdrževanje in vojaško pokojnino, ki jo je prejemal, čeprav bi bilo treba te zneske odšteti na podlagi člena 9 SID.

13 Vendar je iz točke 50 izpodbijane sodbe razvidno, da ta očitek ni utemeljen. Splošno sodišče je namreč v tej točki izrecno navedlo, da je Komisija prispevek druge osebe k vzdrževanju matere pritožnika odbila na podlagi člena 6 SID in da so bili drugi neto prihodki pritožnika, ki ustrezajo njegovi vojaški pokojnini, odšteti na podlagi člena 9 SID.

14 Na drugem mestu, opozoriti je treba, da je pritožba omejena na pravna vprašanja, pri čemer je izključena vsakršna presoja dejstev, razen če so ta izkrivljena, in da ugotovitev izkrivljanja izključuje uporabo novih dokazov, ki niso bili predloženi pred Splošnim sodiščem (glej med drugim sodbi z dne 18. julija 2007, Industrias Químicas del Vallés/Komisija, C-326/05 P, EU:C:2007:443, točka 60, in z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, točka 76.

15 Iz tega sledi, da se pritožnik v utemeljitev pritožbe ne more sklicevati na sodbo Tribunalul București (okrožno sodišče v Bukarešti, Romunija), ki je bila izdana 29. maja 2024, torej po razglasitvi izpodbijane sodbe.

16 Vendar če so bili s to sodbo, s katero je bilo po navedbah pritožnika njegovi materi naloženo, naj povrne starostno pokojnino za obdobje od 1. novembra 2007 do 1. maja 2023, retroaktivno spremenjeni dohodki te vzdrževane osebe, lahko to pomeni nov element, ki lahko spremeni izračun dodatkov, do katerih je pritožnik upravičen iz naslova stroškov vzdrževanja svoje matere v zgoraj navedenem obdobju. Če pritožnik meni, da je do tega upravičen, se mora na to sklicevati v utemeljitev predloga za spremembo sporne odločbe.

17 Iz navedenega izhaja, da je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti.

Drugi pritožbeni razlog

Trditve strank

18 Pritožnik trdi, da je Splošno sodišče v točkah 100 in 101 izpodbijane sodbe trikrat napačno uporabilo pravo pri odgovoru na četrti tožbeni razlog. Ta pritožbeni razlog je tako sestavljen iz treh delov.

19 Pritožnik s prvim delom drugega pritožbenega razloga trdi, da to sodišče ni upoštevalo sodbe Tribunalul București (okrožno sodišče v Bukarešti) z dne 16. maja 2022 (v nadaljevanju: sodba okrožnega sodišča v Bukarešti z dne 16. maja 2022), čeprav je bil prepis te sodbe priložen k njegovi repliki. Splošno sodišče naj bi s tem, da je v točki 100 izpodbijane sodbe navedlo, da „naj bi pred romunskimi sodišči potekal postopek zoper odločbo o prenehanju namestitve v rejniško družino“, izkrivilo dejstva, saj naj ne bi moglo prezreti, da je Tribunalul București (okrožno sodišče v Bukarešti) z zgoraj navedeno sodbo končalo postopek in razglasilo „absolutno ničnost“ nacionalne odločbe o prenehanju namestitve.

20 Pritožnik z drugim delom tega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je ugotovilo, da je imela nacionalna odločba o prenehanju namestitve pravne učinke od januarja 2013. S sodbo okrožnega sodišča v Bukarešti z dne 16. maja 2022 naj bi bila namreč ugotovljena absolutna ničnost te odločbe *ex tunc*. Poleg tega naj bi to sodišče razsodilo, da se je ukrep namestitve v rejniško družino za A končal 13. maja 2014, za osebo B pa 28. julija 2013, z vsemi pravnimi posledicami, ki iz tega izhajajo.

21 Pritožnik s tretjim delom navedenega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče kršilo načelo vzporednosti oblik s tem, da je v točki 101 izpodbijane sodbe presodilo, da ni pomembno, ali je bil dodatek za vzdrževanje oseb A in B dodeljen na podlagi konzularnih dokumentov ali odločbe o namestitvi z dne 28. julija 2010. Ker je bil ta dodatek dodeljen in podaljšan na podlagi konzularnih potrdil, pritožnik trdi, da bi ga bilo mogoče odvzeti le na podlagi konzularnih dokumentov, ne pa na podlagi nacionalne odločbe o prenehanju namestitve.

22 Na prvem mestu, Komisija poudarja, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso zakonitost izpodbijanega akta presojati glede na dejanske in pravne elemente, ki so obstajali na dan, ko je bil akt sprejet. V ta namen naj bi bilo treba upoštevati le elemente, s katerimi je bila Komisija lahko seznanjena v okviru upravnega postopka. Zato naj Splošno sodišče upravičeno ne bi upoštevalo sodbe okrožnega sodišča v Bukarešti z dne 16. maja 2022, ki je bila izdana po sprejetju sporne odločbe. Splošno sodišče, ki se je, kot je bilo dolžno, postavilo na datum te odločbe, in sicer 22. oktober 2021, naj ne bi izkrivilo dejstev, ko je v točki 100 izpodbijane sodbe navedlo, da je bila pri romunskih sodiščih vložena tožba zoper nacionalno odločbo o prenehanju namestitve.

23 Na drugem mestu, Komisija meni, da Splošno sodišče prav tako ni napačno uporabilo prava s tem, da je ugotovilo, da je imela nacionalna odločba o prenehanju namestitve pravne učinke od januarja 2013, saj 22. oktobra 2021, ko je bil sprejet sporni sklep, ta nacionalna odločba še ni bila razglašena za nično.

24 Na tretjem mestu, v točki 101 izpodbijane sodbe naj pravo ne bi bilo napačno uporabljeno. Pritožnik naj nikakor ne bi utemeljil svojega sklicevanja na načelo vzporednosti oblik. Vsekakor naj bi nacionalna odločba o prenehanju namestitve upravičevala izterjavo dodatkov, ki so bili neupravičeno izplačani za vzdrževanje obeh otrok po tej odločbi, ne glede na dokumente, ki so bili uporabljeni za to, da se ta izterjava doseže.

Presoja Sodišča

25 Pritožnik s prvima dvema deloma drugega pritožbenega razloga, ki ju je treba obravnavati skupaj, trdi, da je Splošno sodišče izkrivilo dejstva spora, ker v točki 100 izpodbijane sodbe ni upoštevalo sodbe okrožnega sodišča v Bukarešti z dne 16. maja 2022, katere prepis je posredoval Splošnemu sodišču v prilogi k repliki.

26 Opozoriti je treba, da je v skladu s členom 256(1), drugi pododstavek, PDEU in členom 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije pritožba omejena na pravna vprašanja. Splošno sodišče je zato edino pristojno za ugotavljanje in presojo upoštevnih dejstev ter za presojo dokazov, ki so mu predloženi. Presoja teh dejstev in dokazov, razen ob njihovem izkrivljanju, torej ni pravno vprašanje, ki bi bilo kot tako predmet nadzora Sodišča v okviru pritožbe (sodba z dne 1. avgusta 2025, Francija in Komisija/CWS Powder Coating in drugi, C-71/23 P in C-82/23 P, EU:C:2025:601, točka 66). Izkrivljanje mora biti očitno razvidno iz listin v spisu, ne da bi bilo treba na novo presojati dejstva in dokaze (sodba z dne 1. avgusta 2025, Francija in Komisija/CWS Powder Coating in drugi, C-71/23 P in C-82/23 P, EU:C:2025:601, točka 67).

27 Okrožno sodišče v Bukarešti je s sodbo z dne 16. maja 2022, ki jo je pritožnik priložil k repliki pred Splošnim sodiščem, nacionalno odločbo o prenehanju namestitve dokončno razglasilo za nično.

28 Splošno sodišče pa je, na prvem mestu, v točki 100 izpodbijane sodbe navedlo, da „naj bi pred romunskimi sodišči potekal postopek s tožbo zoper [nacionalno odločbo o prenehanju namestitve v rejniško družino]“, čeprav očitno ni moglo prezreti, da je bila ta odločba razglašena za nično, saj je bila sodba okrožnega sodišča v Bukarešti z dne 16. maja 2022 predložena v postopku.

29 Na drugem mestu, Splošno sodišče je v isti točki izpodbijane sodbe razsodilo, da je navedena odločba „dejansko im[ela] pravne učinke od januarja 2013“, čeprav je bilo očitno, da je treba po sodbi okrožnega sodišča v Bukarešti z dne 16. maja 2022 za isto odločbo šteti, da ni nikoli imela pravnih učinkov.

30 Iz navedenega izhaja, da je presoja dejanskega stanja spora v točki 100 izpodbijane sodbe očitno napačna.

31 Vendar Komisija trdi, da se je Splošno sodišče pri presoji zakonitosti sporne odločbe pravilno postavilo na datum te odločbe in mu torej ni bilo treba upoštevati sodbe, ki je bila izdana pozneje.

32 Res je, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso zakonitost izpodbijanega akta presojati glede na dejanske ali pravne elemente, ki so obstajali ob sprejetju akta (sodbe z dne 7. februarja 1979, Francija/Komisija, 15/76 in 16/76, EU:C:1979:29, točka 7; z dne 15. aprila 2010, Gualtieri/Komisija, C-485/08 P, EU:C:2010:188, točka 26, in z dne 4. oktobra 2024, García Fernández in drugi/Komisija in EOR, C-541/22 P, EU:C:2024:820, točka 327).

33 Vendar, kot je generalni pravobranilec v bistvu navedel v točkah od 50 do 55 sklepnih predlogov, ni mogoče utemeljeno trditi, da sodba okrožnega sodišča v Bukarešti z dne 16. maja 2022 ni bila element, ki bi obstajal na dan sprejetja sporne odločbe, ne da bi bil spregledan retroaktivni učinek te sodbe.

34 Z navedeno sodbo je bila namreč, ker je bila z njo nacionalna odločba o prenehanju namestitve razglašena za nično z učinkom *ex tunc*, ta odločba odpravljena iz pravnega reda *ab initio* in je bil ponovno vzpostavljen prejšnji pravni položaj, kakršen je obstajal pred sprejetjem navedene odločbe, in sicer namestitev otrok A in B v rejniško družino pri pritožniku.

35 Zato je Splošno sodišče izkrivilo pravni položaj otrok A in B v razmerju do AL na dan sprejetja sporne odločbe s tem, da je razsodilo, da je nacionalna odločba o prenehanju namestitve imela pravne učinke, tako da je namestitev otrok A in B prenehala, čeprav je bila ta odločba s sodbo okrožnega sodišča v Bukarešti z dne 16. maja 2022 razglašena za nično.

36 Čeprav Komisija trdi tudi, da bi moralo Splošno sodišče upoštevati le elemente, s katerimi se je lahko seznanila v okviru upravnega postopka, je treba poudariti, da taka načelna omejitev nadzora zakonitosti, ki ga izvaja sodišče Unije, iz sodne prakse Sodišča ni razvidna.

37 Sodišče je, nasprotno, pojasnilo, da se lahko obseg nadzora zakonitosti iz člena 263 PDEU v nekaterih primerih razširi na vse elemente, ki so jih predložili pritožniki, ne glede na to, ali so nastali pred sprejetjem izpodbijane odločbe ali po njem, in ne glede na to, ali so bili predhodno predloženi v okviru upravnega postopka ali prvič v okviru tožbe, o kateri odloča Splošno sodišče, pod pogojem, da so ti elementi upoštevni za nadzor zakonitosti izpodbijane odločbe na dan njenega sprejetja (glej po analogiji sodbo z dne 21. januarja 2016, Galp Energía España in drugi/Komisija, C-603/13 P, EU:C:2016:38, točka 72 in navedena sodna praksa).

38 Ta rešitev se uporabi v obravnavani zadevi. Po eni strani je namreč, kot izhaja iz sodne prakse Sodišča, namen predhodnega postopka iz člena 91 Kadrovskih predpisov omogočiti in spodbujati sporazumno rešitev spora med uradniki in upravo, ne pa strogo in dokončno omejiti morebitni sodni postopek, kadar s tožbo nista spremenjena ne podlaga ne predmet upravne pritožbe (glej v tem smislu sodbi z dne 7. maja 1986, Rihoux in drugi/Komisija, 52/85, EU:C:1986:199, točka 12, in z dne 29. januarja 2026, PB/EOR, C-727/23 P, EU:C:2026:58, točka 50).

39 Po drugi strani, kot je generalni pravobranilec navedel v točkah 70 in 71 sklepnih predlogov, v okviru člena 85 Kadrovskih predpisov pritožba med drugim upravi omogoča, da pridobi pojasnila o pogojih za uporabo tega člena in se tako izogne sodnemu postopku. Zahteva, da se pritožnik ponovno obrne na upravo, da bi se lahko pred Splošnim sodiščem skliceval na sodbo, v kateri so ugotovljena dejstva, ki so obstajala na dan sprejetja sporne odločbe, pa bi bila v nasprotju s tem ciljem.

40 Iz navedenega izhaja, da je treba prvi in drugi del drugega pritožbenega razloga sprejeti.

41 Pritožnik s tretjim delom drugega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očita, da je v točki 101 izpodbijane sodbe kršilo načelo vzporednosti oblik s tem, da je presodilo, da je OI lahko zakonito odločil, da se dodatek za vzdrževanje otrok A in B odvzame na podlagi nacionalne odločbe o prenehanju namestitve, čeprav je OI ta dodatek dodelil in podaljšal na podlagi konzularnih dokumentov.

42 Vendar člen 2(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom za upravičenost do otroškega dodatka določa le vsebinski pogoj, in sicer dejansko vzdrževanje enega ali več otrok, in ne zahteva, da se odločitev o dodelitvi tega dodatka sprejme na podlagi natančno določenih dokumentov. Zato niti za sprejetje odločbe o odvzemu tega dodatka taka zahteva ne velja.

43 V teh okoliščinah je Splošno sodišče v točki 101 izpodbijane sodbe pravilno presodilo, da za zakonitost povračila dodatkov, izplačanih za vzdrževanje otrok A in B, ni pomembno, na podlagi katerih dokumentov so bili ti dodatki dodeljeni.

44 Iz tega sledi, da je treba tretji del drugega pritožbenega razloga zavrniti.

Tretji pritožbeni razlog

Trditve strank

45 Pritožnik trdi, da točka 120 izpodbijane sodbe kaže, da Splošno sodišče ni izvedlo nepristranskega in učinkovitega sodnega nadzora nad dokazi, ki jih je predložil o resničnosti stroškov, ki jih je imel z vzdrževanjem otroka C.

46 Pritožnik naj bi, da bi zagotovil dokaze za to vzdrževanje, OI med upravnim postopkom posredoval vse izpiske s svojega bančnega računa, da bi dokazal izvedena nakazila, in izpiske z bančnega računa otroka C, iz katerih so razvidna nakazila, ki jih je ta prejel od pritožnika. Vendar naj bi OI med tem postopkom zahteval popolno razkritje bančnega računa otroka C, da bi ugotovil, ali je bil otroški dodatek uporabljen izključno in dejansko za vzdrževanje tega otroka. Pritožnik pa naj ne bi ravnal v skladu s to zahtevo, ker naj oseba C, ki je postala polnoletna, ne bi privolila v razkritje teh informacij.

47 Pritožnik naj bi – da bi odpravil dvome OI o tem, da oseba C ni uporabljala lastnega računa, ali o morebitnem vračilu dodatkov s strani osebe C na račun pritožnika – potem ko je pridobil soglasje osebe C, zahtevane bančne izpiske priložil svoji tožbi. Iz teh naj bi bilo jasno razvidno, da je oseba C uporabila dodatke zase in da z njenega računa na račun pritožnika ni bilo izvršeno nobeno nakazilo.

48 Vendar naj bi Splošno sodišče v točki 120 izpodbijane sodbe presodilo, da „izpiski iz bančnega računa osebe C niso zadosten dokaz za to, da je tožeča stranka dejansko vzdrževala osebo C“, ne da bi to ugotovitev utemeljilo niti navedlo, kaj naj bi bil zadosten dokaz o resničnosti tega vzdrževanja.

49 Pritožnik opozarja, da je treba pri sodnem nadzoru, ki ga Splošno sodišče izvaja na področju upravnih aktov, ki spadajo na področje Kadrovskih predpisov, uskladiti diskrecijsko pravico institucij Evropske unije z varstvom pravic uslužbencev, pri čemer je treba zagotoviti, da so odločbe, ki vplivajo na posameznike, ustrezno obrazložene in sorazmerne.

50 Komisija predlaga zavrnitev tega pritožbenega razloga.

Presoja Sodišča

51 Pritožnik s tretjim pritožbenim razlogom izpodbija presojo Splošnega sodišča v točki 120 izpodbijane sodbe glede dodatnih dokazov o njegovem dejanskem vzdrževanju otroka C, ki jih je priložil k tožbi na prvi stopnji. Nezadostna obrazložitev te presoje naj bi dokazovala, da Splošno sodišče ni opravilo nepristranskega in učinkovitega sodnega nadzora nad temi dokazi.

52 Splošno sodišče je v tej točki razsodilo, da „ob upoštevanju dvomov, ki jih je Komisija izrazila v izpodbijani odločbi, izpiski iz bančnega računa osebe C niso zadosten dokaz za to, da je tožeča stranka dejansko vzdrževala osebo C“.

53 Ugotoviti je treba, da je na podlagi te obrazložitve težko razumeti, kako lahko dvomi, ki jih je Komisija navedla v sporni odločbi, kadar ta institucija še ni bila seznanjena z zadevnimi izpiski iz bančnega računa, povzročijo pomisleke o dokazni vrednosti teh dokumentov.

54 Vendar je treba poudariti, da je Splošno sodišče presojo dokazne vrednosti izpiskov iz bančnega računa osebe C, ki jo vsebuje točka 120 izpodbijane sodbe, opravilo le zaradi celovitosti, kot je izrecno poudarjeno z uporabo izraza „vsekakor“ na začetku te točke. To potrjuje dejstvo, da se je Splošno sodišče v točki 119 izpodbijane sodbe že izreklo o spornih izpiskih iz bančnega računa osebe C.

55 Splošno sodišče je v tej točki izpodbijane sodbe neupoštevanje izpiskov iz bančnega računa osebe C, ki so bili predloženi med postopkom, utemeljilo z drugimi razlogi kot tistimi, ki so bili navedeni v točki 120 iste sodbe.

56 V zvezi s tem je opozorilo, da je tožeča stranka v upravnem postopku zavrnila predložitev računovodskih izkazov, ki jih je pozneje priložila tožbi. Presodilo je namreč, prvič, da se je morala uprava opreti na dejstva, ki jih ima na voljo, da bi ocenila dejansko vzdrževanje in sprejela odločitev o zadevnem dodatku, in drugič, da je od tožeče stranke lahko zahtevala dodatne informacije, ta pa je morala dokazati dejansko vzdrževanje otroka C.

57 Poleg tega in v zvezi s točko izpodbijane sodbe, ki se graja s tretjim pritožbenim razlogom, je treba opozoriti, da iz člena 256(1), drugi pododstavek, PDEU, člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije ter člena 168(1)(d) in člena 169(2) Poslovnika Sodišča izhaja, da je treba v pritožbi jasno navesti izpodbijane točke sodbe, katere razveljavitev se predlaga, in pravne trditve, ki posebej utemeljujejo ta predlog (sodba z dne 18. decembra 2025, Hamoudi/Frontex, C-136/24 P, EU:C:2025:977, točka 54).

58 Tretji pritožbeni razlog pa ne vsebuje nobene kritike presoje iz točke 119 izpodbijane sodbe niti obrazložitve te presoje. Ta pritožbeni razlog je torej treba presojati tako, da se nanaša le na točko 120 izpodbijane sodbe.

59 Zato trditve pritožnika ne zadostujejo za dokaz, da Splošno sodišče ni izvedlo nepristranskega in učinkovitega sodnega nadzora nad dodatnimi dokazi o dejanskem vzdrževanju otroka C, ki so bili priloženi k tožbi, niti da ni zadostno obrazložilo zavrnitve teh dokazov.

60 Iz tega sledi, da so te trditve brezpredmetne in da je zato treba tretji pritožbeni razlog zavrniti.

61 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba ugoditi le prvemu in drugemu delu drugega pritožbenega razloga. Ker sta ta dela usmerjena zoper odgovor Splošnega sodišča na četrti tožbeni razlog, je treba izpodbijano sodbo razveljaviti v delu, v katerem je bil z njo ta četrti tožbeni razlog zavrnjen, v preostalem pa pritožbo zavrniti.

Tožba pred Splošnim sodiščem

62 V skladu s členom 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije lahko to v primeru razveljavitve odločbe Splošnega sodišča zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču ali pa samo dokončno odloči o sporu, če stanje postopka to dovoljuje.

63 V obravnavanem primeru mora Sodišče dokončno odločiti o tem sporu, ker stanje postopka to dovoljuje.

64 Kot je razvidno iz točke 61 te sodbe, delna razveljavitev izpodbijane sodbe, ki jo je izreklo Sodišče, postavlja pod vprašaj zadnjenavedeno sodbo le v delu, v katerem je bil z njo zavrnjen četrti tožbeni razlog. Zato je predmet spora, o katerem Sodišče še odloča po tej razveljavitvi, zdaj omejen na izpodbijanje sporne odločbe, podano v tem četrtem tožbenem razlogu (glej po analogiji sodbo z dne 1. julija 2008, Chronopost in La Poste/UFEX, C-341/06 P in C-342/06 P, EU:C:2008:375, točki 138 in 139).

65 Pritožnik s četrtim tožbenim razlogom, kakor je bil dopolnjen v repliki, med drugim trdi, da Komisija ob upoštevanju sodbe okrožnega sodišča v Bukarešti z dne 16. maja 2022, s katero je bila za nično razglašena odločba o prenehanju namestitve, s katero so romunski organi za zaščito otrok odpravili ukrep namestitve otrok A in B v rejništvo pri pritožniku, od njega ne more zahtevati povračila dodatkov, ki jih je prejel iz naslova vzdrževanja otroka A za obdobje od 1. februarja 2013 do 31. julija 2013 in iz naslova vzdrževanja otroka B za obdobje od 1. februarja 2013 do 31. marca 2013.

66 Na prvem mestu, v točki 33 te sodbe je bilo navedeno, da je treba na podlagi sodbe okrožnega sodišča v Bukarešti z dne 16. maja 2022 šteti, da sta otroka A in B po 30. januarju 2013 ostala v rejniški družini pri pritožniku.

67 Na drugem mestu, iz te pravnomočne sodbe je razvidno, da se je namestitev v rejniško družino pri pritožniku za otroka A končala 13. maja 2014, za otroka B pa 28. julija 2013.

68 Zato Komisija ni mogla utemeljeno odrediti izterjave družinskih dodatkov, ki so bili pritožniku izplačani iz naslova vzdrževanja otroka A od 1. februarja 2013 do 31. julija 2013 in iz naslova kritja vzdrževanja otroka B od 1. februarja 2013 do 31. marca 2013.

69 Zato je treba sporno odločbo v tem delu razglasiti za nično.

Stroški

70 Sodišče v skladu s členom 184(2) Poslovnika Sodišča odloči o stroških, če je pritožba utemeljena in če samo dokončno odloči v sporu.

71 Člen 138 tega poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi člena 184(1) navedenega poslovnika, določa:

„1. Plačilo stroškov se na predlog naloži neuspeli stranki.

2. Če je neuspelih strank več, Sodišče odloči o porazdelitvi stroškov.

3. Če vsaka stranka uspe samo deloma, nosi vsaka svoje stroške. Vendar lahko Sodišče, če se zdi to glede na okoliščine v zadevi upravičeno, odloči, da ena stranka poleg svojih stroškov nosi tudi del stroškov druge stranke.“

72 Ker je v obravnavani zadevi AL predlagal, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov, in ker ta s svojimi predlogi deloma ni uspela, se ji naloži, naj poleg svojih stroškov krije tudi stroške AL v postopku na prvi stopnji in v pritožbenem postopku.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. **Sodba Splošnega sodišča Evropske unije z dne 10. aprila 2024, AL/Komisija (T-50/22, EU:T:2024:220), se razveljavi v delu, v katerem je z njo zavrnjen četrti tožbeni razlog, naveden na prvi stopnji.**

2. **Pritožba se v preostalem zavrne.**

3. **Odločba Evropske komisije z dne 22. oktobra 2021 se razglasi za nično v delu, v katerem je z njo odrejena izterjava družinskih dodatkov, ki so bili AL izplačani iz naslova vzdrževanja otroka A od 1. februarja 2013 do 31. julija 2013 in iz naslova vzdrževanja otroka B od 1. februarja 2013 do 31. marca 2013.**

4. **Evropska komisija poleg svojih stroškov nosi polovico stroškov, ki jih je AL imel v postopku na prvi stopnji in v pritožbenem postopku.**

Podpisi